

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

6 декември 1990 година*

„Мита - Данък върху оборота при внос – Фалшиви парични знаци”

По дело С-343/89

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Finanzgericht München (Федерална република Германия) в производството, висящо пред този съд между

Max Witzemann

и

Hauptzollamt München-Mitte (Главна митническа служба, център Мюнхен)

относно тълкуването на членове 3, 9 и 12 - 29 от Договора за ЕИО, както и на член 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавена стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1),

СЪДЪТ (шести състав),

в състав: г-н G. F. Mancini, председател на състав, г-н T. F. O'Higgins, г-н M. Díez de Velasco, г-н C. N. Kakouris, г-н P. J. G. Картеун, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-н J. A. Ромре, помощник - секретар,

като има предвид писмените становища, представени за Комисията на Европейските общности, от нейния правен съветник г-н Jörn Sack, в качеството на представител,

предвид Доклада от съдебното заседание и след устната фаза на производството от 2 октомври 1990 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 25 октомври 1990 г.,

постанови настоящото

---

* Език на производството: немски.

Решение

1. С Определение от 21 юни 1989 г., постъпило в Съда на 6 ноември същата година, Finanzgericht München (Финансов съд на Мюнхен) е поставил по силата на член 177 от Договора за ЕИО един преюдициален въпрос относно тълкуването на членове 3, 9 и 12 - 29 от този договор и на член 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавена стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1, наричана по-нататък „Шестата директива“).

2. Този въпрос е бил повдигнат в рамките на спор между г-н Max Witzemann и Hauptzollamt München-Mitte (наричана по-нататък „Hauptzollamt“) относно плащането, от една страна, на мита, и от друга страна, на данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) при внос за внасянето на територията на Федерална република Германия на фалшиви банкноти.

3. С решение на Landgericht München I (Окръжен съд, Мюнхен I) от 16 февруари 1982 г., г-н Witzemann е осъден на наказание лишаване от свобода за фалшифициране на парични знаци, престъпление, което е наказуемо от член 146 и последващи от Strafgesetzbuch (Наказателния кодекс). Това съдебно решение, което е придобило сила на пресъдено нещо, е установило, че през 1981 г., г-н Witzemann внася на територията на Федерална република Германия, пратка от фалшиви банкноти щатски долари, които е получил в Италия.

4. Въз основа на това заключение, Hauptzollamt е изискал от г-н Witzemann плащането на мито и ДДС при вноса за фалшивите парични знаци. Очевидно, митото е наложено, поради това, че не е установен произхода от Общността на стоките.

5. Г-н Witzemann оспорва това решение пред Finanzgericht München, като твърди, че събирането на мита и ДДС при внос противоречи на член 9 и членове 12 - 29 от Договора.

6. Finanzgericht следователно спира производството и поставя на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли разпоредбите на Договора за ЕИО (член 3, буква б), член 9, параграф 1, членове 12 - 29) и на Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавена стойност: единна данъчна основа (член 2, параграф 2) да се тълкуват в смисъл, че една държава-членка няма право да налага мита или данъци върху оборота при внос върху незаконно внесени стоки, чието производство и

продажба – като в случая на фалшивите парични знаци – е забранено във всички държави-членки?”

7. За пълните подробности относно правната уредба и обстоятелствата по спора по главното производство, както и развитието на производството и становищата, представени пред Съда се прави позоваване на Доклада от съдебното заседание. Тези данни на преписката по делото по-нататък се упоменават или обсъждат само доколкото е необходимо за мотивирането на Съда.

8. Трябва да се отбележи, че въпросът, поставен от националния съд, се състои от две части, които съответно се отнасят да налагането на мита и до събирането на ДДС при вноса за фалшиви парични знаци.

По митата

9. Тъй като преписката по делото по главното производство не показва ясно причината, поради която Hauptzollamt изисква плащането на мита върху партида на фалшиви парични знаци от друга държава-членка, трябва да се отбележи, в самото начало, че митата при вноса може да се налагат само върху стоки, които са внесени от трета държава на митническата територия на Общността, а не и върху стоки от други държави-членки (членове 9 и 12 - 15 от Договора).

10. Първата част от въпроса следователно трябва да се разбира като целяща по същество определянето на това дали едно митническо задължение може да произтече при вноса на фалшиви парични знаци на митническата територия на Общността.

11. В това отношение, трябва да се припомни, че в Решенията от 26 октомври 1982 г. по дело Wolf (221/81, Recueil, стр. 3681) и по дело Einberger I (240/81, Recueil, стр. 3699), Съдът решава, че не произтича митническо задължение при вноса на наркотици, които не са част от икономическите канали, строго контролирани от компетентните органи с цел употреба за медицински или научни цели.

12. Съдът достига до това заключение, след като отбелязва, че вносът и продажбата на наркотични вещества, извън този строго контролиран икономически канал, са забранени във всички държави-членки в съответствие с техните международни ангажменти в тази област. Той заключава, че едно митническо задължение не може да произтече при вноса на наркотици, които не могат да бъдат търгувани и интегрирани в икономиката на Общността.

13. Съдът също така изтъква, че въвеждането на Общата митническа тарифа, предвидена в член 3, буква б) от Договора, попада в обхвата на целите, предписани за Общността в член 2 и насоките, определени в член 29 за

действието на митническия съюз. Вносът на наркотици в Общността, който може да породи единствено наказания съгласно наказателното право, изцяло попада извън тези цели и насоки.

14. Този подход с още по-голяма сила е уместен в случая на фалшиви парични знаци. Фалшивите парични знаци също така са обхванати от международна конвенция, Международната конвенция за борба с подправката на фалшиви парични знаци (Сборник договори на Обществото на народите том 112, стр. 371), по която понастоящем страни са всички държави-членки с изключение на Великото херцогство Люксембург, и член 3 от която изисква от договарящите страни да наказват като обикновени престъпления всякакви измами, свързани с производство или подправяне на парични знаци, пускане на фалшиви парични знаци в обращение с цел измама, и внасянето в страна или получаването или придобиването на фалшиви парични знаци с оглед на пускането на същите в обращение и като се съзнава, че са фалшиви. Освен това, производството, притежаването, вносът и търгуването на фалшиви парични знаци, независимо дали национални или чуждестранни, се забраняват във всички държави-членки.

15. Следва, че има абсолютна забрана, във всички държави-членки, върху вноса или пускането в обращение на фалшиви парични знаци, доколкото търговията с наркотици и тяхната употреба са разрешени за медицински и научни цели.

16. Следователно на първата част на поставения въпрос трябва да се отговори, че правото на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че никакво митническо задължение не може да произтече при вноса на фалшиви парични знаци на митническата територия на Общността.

По ДДС при вноса

17. С втората част на своя въпрос, националният съд по същество иска да установи дали член 2 от Шестата директива трябва да се тълкува в смисъл, че може да се събира ДДС при вноса на фалшиви парични знаци в Общността.

18. По този повод, Съдът вече е установил в своето решение от 28 февруари 1984 г., по дело Einberger II (294/82, Recueil стр. 1177), че ДДС при вноса и митата представляват сравними основни черти, тъй като те произтичат от факта на внос на стоки в Общността и последващото им разпределение чрез икономическите канали на държавите-членки, и тъй като всеки един от тях съставлява съставна част от продажната цена, която се изчислява по идентичен начин от последващите търговци. Тяхното паралелно естество се потвърждава от факта, че член 10, параграф 3 от Шестата директива позволява на държавите-членки да свързват данъчното събитие и датата, когато се дължи ДДС върху вноса с тези, определени за митата.

19. Следователно Съдът заключава, че незаконният внос на наркотици в Общността, който може да породи единствено наказание съобразно наказателното право, са изцяло в противоречие с разпоредбите на Шестата директива относно определянето на данъчната основа и следователно на произхода на данъчното задължение за ДДС.

20. Поради изложените по-горе мотиви във връзка с митата, съображенията, развити от Съда относно незаконния внос на наркотици се прилагат, *a fortiori*, спрямо вноса на фалшиви парични знаци.

21. Следователно на втората част на поставения от Finanzgericht München въпрос трябва да се отговори, че член 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавена стойност: единна данъчна основа, трябва да се тълкува в смисъл, че ДДС при внос не може да се събира върху вноса на фалшиви парични знаци в Общността.

22. Нито това заключение, нито заключението по отношение на митата засяга по някакъв начин правомощията на държавите-членки да преследват нарушения на техните закони срещу фалшивите парични знаци и да налагат подходящи наказания, с всички последици, които подобни наказания предполагат, независимо дали финансови или други.

По съдебните разноски

23. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (шести състав),

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Finanzgericht München, с Определение от 21 юни 1989 г., реши:

1) Правото на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че никакво митническо задължение не може да възникне при вноса на фалшиви парични знаци на митническата територия на Общността.

2) Член 2 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 г. относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки

относно данъците върху оборота - обща система на данъка върху добавена стойност: единна данъчна основа, трябва да се тълкува в смисъл, че ДДС при внос не може да се събира върху вноса на фалшиви парични знаци в Общността.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 декември 1990 година.

Подписи